

# Όταν δάκρυσε ο Μελισσανίδης

Αναδημοσίευση από το <https://commune.org.gr>

της Δέσποινας Σπανούδη

Το υπερθέαμα των εγκαινίων του γηπέδου ΟΠΑΠ ΑΡΕΝΑ, το παραλήρημα ενθουσιασμού και η πάνδημη συγκίνηση που ξεχύθηκε από παντού, από τηλεοράσεις και ραδιόφωνα, από οπαδούς της ΑΕΚ αλλά και οπαδούς άλλων ομάδων που χαίρονται με τη χαρά των ΑΕΚτζήδων, ακόμη και τα δάκρυα του Τίγρη, ήταν λίγο πολύ αναμενόμενα. Αναμενόμενο και κάποιοι, όχι πολλοί δυστυχώς, να θυμηθούν το πώς πνίγηκαν οι όποιες φωνές αντίστασης στην περιοχή και πώς χτυπήθηκε ανελέητα η δημοτική αρχή που είχε εκλεγεί με την υπόσχεση να διαφυλάξει τα συμφέροντα της περιοχής κατά την κατασκευή του γηπέδου. Ωστόσο, οι ίδιοι οι άνθρωποι που συμμετείχαν ενεργά στην αντίσταση στα σχέδια Μελισσανίδη, δεν μίλησαν καθόλου. Δεν μίλησαν καθόλου σήμερα γιατί έπαψαν να μιλούν εδώ και αρκετά χρόνια. Από τότε που ξεκίνησε να κατασκευάζεται το γήπεδο, σταμάτησε κάθε κουβέντα γύρω από αυτό και τα όσα ακολούθησαν. Αναρωτήθηκε κανείς γιατί;

Είναι εξαιρετικά απλό και το λένε αφελώς διάφοροι πανηγυρίζοντες ακόμη και αριστεροί, αντισυστημικοί, αναρχικοί κλπ. Η Νέα Φιλαδέλφεια είναι «η πόλη τους» παρόλο που δε μένουν εκεί και είναι «η πιο όμορφη πόλη του κόσμου» με «αγιασμένα χώματα» επειδή εκεί βρίσκεται «ο ναός», το «σπίτι τους» και οι «δρόμοι που φτιάχτηκαν για να περπατάνε αυτοί». Αυτή η ιδιοκτησιακή αντίληψη είναι πέρα ως πέρα ορθή. Βέβαια δεν αφορά όλους τους οπαδούς, ούτε καν την ΠΑΕ ΑΕΚ. Αφορά μόνο τον Μελισσανίδη, αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα που απ' ό,τι φαίνεται, δεν αφορούν κανένα.

Δεν θέλω να αναλύσω το ανθρωπολογικό φαινόμενο της πίστης σε σύμβολα κενά περιεχομένου γιατί δεν μπορώ να το κάνω. Δεν μπορώ δηλαδή να κατανοήσω τι είναι αυτό που κάνει τους

ανθρώπους να οικειοποιούνται κάτι τόσο ξένο όσο μια ΠΑΕ στην οποία δεν έχουν κανένα λόγο. Πως νοιώθουν ταυτισμένοι με μια ομάδα που δεν έχει τίποτε το ομαδικό, αφού στην πραγματικότητα δεν είναι ομάδα, αλλά εταιρεία. Μια εταιρεία με παίκτες που πουλιούνται και αγοράζονται, στην οποία δεν εκλέγουν διοίκηση, δεν διαλέγουν τον προπονητή ή τους παίκτες, δεν έχουν γνώμη για το πού θα αγωνίζονται, πόσο θα κάνουν τα εισιτήρια, τι γήπεδο θα έχουν, τι χρέη και τι κέρδη. Πώς γίνεται να ακολουθούν, να πορώνονται και να χειροκροτούν τις επιλογές ενός ολιγάρχη, από αυτούς που τους κλέβουν τη ζωή; Πώς μπορούν να παθιάζονται παρόλα όλα όσα έρχονται και ξανάρχονται στο φως για την διαφθορά, τα στημένα παιχνίδια, τη διαγραφή των τεράστιων χρεών των ΠΑΕ, τους οργανωμένους οπαδικούς στρατούς που σκοτώνονται μεταξύ τους, τον χουλιγκανισμό και γενικά όλη αυτή την παθογένεια και τη μόχα που αναδύεται από το επαγγελματικό ποδόσφαιρο; Πώς μπορούν να παραγνωρίζουν ότι είναι αυτοί οι ίδιοι, με την «παθιασμένη» σχέση που έχουν με την «ομάδα τους», που δίνουν τη δύναμη σε Μαρινάκηδες, Αλαφούζους, Μελισσανίδηδες και τόσους άλλους, να διαπραγματεύονται και να επιβάλλουν τα επιχειρηματικά τους συμφέροντα στο κράτος σε βάρος τελικά και των ίδιων;

Η περίπτωση της ΟΠΑΠ ΑΡΕΝΑ είναι εντελώς χαρακτηριστική. Σε όλη την Αθήνα να ψάξεις, δεν θα βρεις πιο ακατάλληλο μέρος να χώσεις ένα γήπεδο τέτοιου μεγέθους και τέτοιας δυναμικότητας. Στριμωγμένο ανάμεσα στα χαμηλά παραδοσιακά σπίτια του διατηρητέου προσφυγικού οικισμού και στο Άλσος, χωρίς πρόσβαση από κανένα μεγάλο δρόμο, με μόνη συγκοινωνιακή σύνδεση τους μικρούς σταθμούς του ηλεκτρικού που δεν έχουν υποδομές για να εξυπηρετήσουν μεγάλο πλήθος. Ούτως ή άλλως ο κοντινότερος σταθμός δεν είναι καν κοντά και για να φτάσεις στο γήπεδο πρέπει να διασχίσεις στενούς δρόμους. Ένα γήπεδο χωρίς θέσεις στάθμευσης, χωρίς περιβάλλοντα χώρο για την εκτόνωση του πλήθους αν συμβεί οτιδήποτε, ακόμη και κάτι συνηθισμένο, όπως π.χ. μικροσυμπλοκές.

Ποιόν βόλεψε όλο αυτό; Πρωτίστως τα επιχειρηματικά σχέδια του

Τίγρη που, είτε εκπληρωθούν είτε όχι, ξεκινούσαν από το Άλσος και κατέληγαν στην Κολούμπια, την οποία και είχε αγοράσει. Δεν είναι τυχαίο ότι ένα από τα πιο δημοφιλή συνθήματα των οπαδικών στρατών ήταν και συνεχίζει να είναι το «Όλο το Άλσος γήπεδο», όπως και το «ΑΕΚ ή φάπα», για όσους διανοηθούν να αντισταθούν σε αυτά τα σχέδια. Και πράγματι έπεσαν πολλές φάπες προκειμένου να τσακιστεί κάθε αντίθετη φωνή. Τέσσερα χρόνια, από το 2014 ως το 2018, η Νέα Φιλαδέλφεια έζησε σε καθεστώς μόνιμου εκφοβισμού, με τους οπαδικούς στρατούς να επελαύνουν και τη δημοτική αρχή σε ομηρία. Και έπεσαν τόνοι ψεμάτων και προπαγάνδας από κρατικά και ιδιωτικά ΜΜΕ και από οπαδικά μέσα, που φανάτισαν πέρα από κάθε λογική τους ήδη έτοιμους να φανατιστούν οπαδούς της ΑΕΚ, λοιδώρησαν και συκοφάντησαν όσους αντιδρούσαν, απείλησαν και τρομοκράτησαν μια ολόκληρη τοπική κοινωνία, διέλυσαν τα δύο τοπικά στέκια αντιφρονούντων: τη Στρούγκα και τη Λαϊκή Συνέλευση.

Και η Αριστερά, κύριε; Ποια Αριστερά; Ο ΣΥΡΙΖΑ έπιασε το νήμα αποκεί που το άφησε ο Σαμαράς και ικανοποίησε ό,τι ζήτησε ο Μελισσανίδης, πετώντας στα σκουπίδια όλα τα αιτήματα της δημοτικής αρχής που αφορούσαν το μέγεθος, τη θέση, τους χώρους στάθμευσης, το έργο της υπογειοποίησης, τις συνθήκες ασφάλειας. Ακόμη περισσότερο: έκανε φωτογραφική νομοθεσία για να εκδοθεί η άδεια οικοδομής κατά παρέκκλιση και η Περιφερειακή Αρχή παρέλαβε έτοιμη τη μελέτη για να κάνει τα συνοδά έργα σε δημόσιους χώρους, σύμφωνα με τα σχέδια ενός ιδιώτη για το ιδιωτικό του γήπεδο. Και ακόμη περισσότερο: επέτρεψε αρχή καλοκαιριού στον Μελισσανίδη να καταλάβει και να κατεδαφίσει τις δημοτικές εγκαταστάσεις καθαριότητας που υπήρχαν 40 χρόνια στο Άλσος πίσω από το γήπεδο, χωρίς να έχει εξασφαλιστεί εναλλακτικός χώρος.

Η άλλη Αριστερά; Το ΚΚΕ, πιστό στη γραμμή όποιος δεν είναι μαζί μου είμαι εναντίον του, κράτησε στην καλύτερη περίπτωση ίσες αποστάσεις από τον Μελισσανίδη και τη δημοτική αρχή που είχε εκλεγεί με τον ΣΥΡΙΖΑ, καταγγέλλοντας εξίσου και τους δύο, ακόμη και εν μέσω όλου του ζοφερού κλίματος τρομοκρατίας.

Οι λοιπές εξωκοινοβουλευτικές και κινηματικές δυνάμεις τοποθετήθηκαν κατά των τραμπουκισμών και των σχεδίων, αλλά επιφυλάχθηκαν σε σχέση με τη δημοτική αρχή, που τελικά, μένοντας ολομόναχη στο πέλαγος και χωρίς βάρκα, έχασε τη μάχη όχι μόνο του γηπέδου και της υπογειοποίησης, αλλά και των εκλογών, και αντικαταστάθηκε από τους εκλεκτούς του Μελισσανίδη. Οι όποιες τοπικές δυνάμεις αντίστασης ισοπεδώθηκαν.

Για να «πουλήσει» όλο αυτό το πακέτο, έπρεπε να εφευρεθεί μια μεγάλη ιδέα. Μια μεγάλη ιδέα περιλαμβάνει την καλλιέργεια του αισθήματος αδικίας «γιατί το Καραϊσκάκης στα πλαίσια των Ολυμπιακών αγώνων και όχι της ΑΕΚ;», μελό, συναίσθημα και προγονολατρεία «τα άγια χώματα», «οι παππούδες μας οι πρόσφυγες», ολίγον από ιστορία «εδώ μας βρήκατε δεν σας βρήκαμε», ολίγον αλυτρωτισμό και θρησκεία, αφού το γήπεδο θα λεγόταν Αγία Σοφία (το ΟΠΑΠ Αρένα ήρθε αργότερα), και πολλή συνομωσιολογία, «όσοι αντιδρούν είναι ενεργούμενα του Μαρινάκη», που στην πραγματικότητα κάνει προβολή στους άλλους αυτού που κάνεις εσύ. Αφού εσύ λειτουργείς σαν ενεργούμενο του δικού σου μεγαλοπαράγοντα, όποιος αντιδρά, θα είναι του αντίπαλου. Σε μια ειλικρινή στιγμή σε συνεδρίαση του Περιφερειακού Συμβουλίου, η τότε αντιπεριφερειάρχης είπε ότι προεκλογικά πηγαίναμε σε όλη την Ελλάδα (σημ.: εννοούσε με τον ΣΥΡΙΖΑ) και ότι όλοι, όπου και αν πήγαμε, μας ρωτούσαν τι θα γίνει με το γήπεδο της ΑΕΚ. Η μεγάλη ιδέα έγινε λοιπόν το «Γυρίζουμε σπίτι μας» και «ΑΕΚ σημαίνει προσφυγιά ξεριζωμένη», ένα ευφυές σύνθημα, που παραπέμπει και στο «ξερίζωμα» και την «προσφυγιά» της ΑΕΚ με το γκρέμισμα του παλιού γηπέδου και στους φαντασιακούς προπαππούδες τους πρόσφυγες.

Σήμερα λοιπόν η ΟΠΑΠ Αρένα είναι μια πραγματικότητα, με τον όγκο της να επιβάλλεται στον προσφυγικό οικισμό. Με ένα τεράστιο μεταλλικό δिकέφαλο αετό να απειλεί τους εχθρούς του γένους και με ένα δυστυχή αετό να πετάει πάνω από τα κεφάλια των οπαδών κουβαλώντας μπάλες και κασκόλ και να μας γυρνάει πίσω στις εποχές της αρκούδας με τον αρκουδιάρη, παρότι όλα τα

θεάματα με ζώα έχουν απαγορευτεί στην Ελλάδα από το 2012<sup>[1]</sup> . Και όλα τα προβλήματα που είχαν προβλεφθεί είναι παρόντα και όλα τα πανομοιότυπα επιχειρήματα που επιστρατεύτηκαν για να περάσει το σχέδιο του Μελισσανίδη έχουν από καιρό απαντηθεί και καταρρεύσει επί της ουσίας, έστω και αν παπαγαλίζονται ξανά και ξανά από τους οπαδούς ακόμη και όσους λογίζονται ως αντισυστημικοί και ρηξικέλευθοι. Ο οπαδισμός έχει και αυτό το χαρακτηριστικό: ομογενοποιεί τις συνειδήσεις και περιορίζει τα οπτικά πεδία σε ένα.

Η Νέα Φιλαδέλφεια μετατράπηκε σε αυλή του γηπέδου, μια περιοχή οι ανάγκες της οποίας παραγνωρίστηκαν και παραγκωνίστηκαν το δημόσιο συμφέρον, η ασφάλεια, η ποιότητα ζωής και η καθημερινότητα του κόσμου μπήκαν σε δεύτερη μοίρα, η νομιμότητα έγινε λάστιχο προκειμένου να εξυπηρετηθεί το ιδιωτικό γήπεδο ενός ολιγάρχη, όσοι αντιστάθηκαν χτυπήθηκαν, διαπομπεύτηκαν, υπέστησαν ένα διαρκές μπούλιγκ και απειλές μέχρις εξαφάνισης <sup>[2]</sup>. Κανείς δεν τολμά πλέον να ρωτήσει ή να φέρει οποιαδήποτε αντίσταση στα όσα έγιναν κατά την κατασκευή του γηπέδου και των συνοδών του έργων και σε όσα θα γίνονται από δω και εμπρός όπως για παράδειγμα η ενοικίαση δημόσιων πεζοδρόμων για διαφημιστικές πινακίδες και καντίνες χωρίς να ρωτήσουν κανένα. 35 εκατομμύρια δημόσιου χρήματος, δόθηκαν για να υλοποιηθούν τα σχέδια του Μελισσανίδη όπως ακριβώς τα οραματίστηκε, μαζί με αρκετά στρέμματα δημόσιων χώρων, δρόμων, Άλσους κλπ. Το ίδιο το οικόπεδο του γηπέδου είναι δημόσια γη που παραχωρήθηκε κάποτε στην ομάδα των προσφύγων ενός μικρού εξωαστικού οικισμού που ίδρυσαν την Ερασιτεχνική ΑΕΚ, αποκλειστικά για τους σκοπούς της μαζικής άθλησης των παιδιών τους. Σήμερα το ίδιο αυτό οικόπεδο που πλέον βρίσκεται μέσα σε μια πόλη 4 εκατομμυρίων παραχωρήθηκε από την Ερασιτεχνική ΑΕΚ –η οποία εξορίστηκε δια παντός από το γήπεδο–, σε μια εταιρεία που, μολονότι λέγεται ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕ, ουδεμία σχέση έχει με την ΑΕΚ. Ανήκει στον Μελισσανίδη.

Δεν είναι διόλου περίεργο λοιπόν που ο τελευταίος δάκρυσε καταχειροκροτούμενος κατά τη διάρκεια των εγκαινίων –

υπερπαραγωγή που συντάραξαν και συνέγειραν το πανελλήνιο. Και ποιος δεν θα δάκρυζε στη θέση του;

---

[\[1\]](#) Ανακοίνωση Ελληνικής Ορνιθολογικής Εταιρείας, Αντίδραση ΠΦΠΟ, 5 Φιλοζωικών

[\[2\]](#) Πρόσφατο δείγμα η καταγγελία επιβλέποντος υπαλλήλου της Περιφέρειας ότι απειλήθηκε από τον Μελισανίδη όταν διαπίστωσε ελλείψεις στην ασφάλεια του γηπέδου. Το αξιοπερίεργο δεν ήταν ότι απειλήθηκε, το περίεργο ήταν που βρήκε το θάρρος να το καταγγείλει. Ενδεχομένως είχε άδεια κινδύνου.